

Η Αγία Ευφημία, ο Γέροντας Παΐσιος και οι φόροι

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)



α) Κάθε χρόνο το βράδυ της 11ης του μηνός Ιουλίου τελείται πάνδημη αγρυπνία στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου Θεολόγου στη Σουρωτή.

Χιλιάδες άνθρωποι κάθε ηλικίας από τη Θεσσαλονίκη, διάφορα μέρη της Ελλάδος και του εξωτερικού επισκέπτονται το μοναστήρι για να προσκυνήσουν τον τάφο του Γέροντα Παΐσιου του Αγιορείτη, που κοιμήθηκε στις 12 Ιουλίου πριν από δεκαοχτώ χρόνια. Η ιδιαίτερη πνευματική σχέση που είχε ο μακάριος Γέροντας με την Αγία Ευφημία φαίνεται ότι επιβεβαιώνεται από την ημερομηνία της κοιμήσεώς του.

β) Η Αγία Ευφημία, που εορτάζεται στις 11 Ιουλίου, σύμφωνα με τον Συναξαριστή, «εκατάγετο από την Χαλκηδόνα... Αύτη λοιπόν διαβαλθείσα, πως ωμολόγει τον Χριστόν, ετιμωρήθη με τροχούς και με φωτίαν, ομοίως και με μηχανάς και τρόπους άλλων βασάνων. Ύστερον δε εδόθη εις τα θηρία διά να την φάγουν, έμεινεν όμως από αυτά αβλαβής. Είτα δαγκαθείσα ολίγον από μίαν αρκούδαν, και προσευχηθείσα, παρέδωκε την ψυχήν της εις χείρας Θεού μέσα εις το θέατρον».

γ) Ο Γέροντας Παΐσιος είχε την ευλογία να τον επισκεφθεί η Αγία Ευφημία στο κελί

του. Κι όπως μαρτυρεί ο ίδιος, έπειτα απ' αυτό το γεγονός για τρεις μέρες ήταν εκστατικός. Σκιρτούσε και συνεχώς δόξαζε τον Θεό, απέχοντας ακόμη και από την τροφή. Σε επιστολή του αναφέρει: «Σ' όλη μου τη ζωή δεν θα μπορέσω να εξοφλήσω την μεγάλη μου υποχρέωση στην Αγία Ευφημία, η οποία ενώ ήταν άγνωστή μου και χωρίς να έχει καμιά υποχρέωση, μου έκανε αυτήν τη μεγάλη τιμή...». Εντύπωση προξένησε στον Γέροντα «πώς αυτή η μικροκαμωμένη και αδύνατη άντεξε τόσα μαρτύρια; Να πεις ήταν καμιά... Μια σταλιά ήταν», έλεγε χαρακτηριστικά.

δ) Διαβάζοντας τα παραπάνω καθώς και άλλες ρήσεις του για τους έσχατους χρόνους αλλά και την προφητική περιγραφή της κοινωνίας που έντονα προβάλλονται στις μέρες μας, δημιουργείται η εντύπωση ότι ο όσιος Γέροντας δεν ασχολούνταν με καθημερινά πράγματα, αλλά μόνο με οράματα και θείες αποκαλύψεις. Και πράγματι ο Γέροντας Παΐσιος είχε το χάρισμα της διακρίσεως, συνομιλούσε με αγίους, ήταν υπόδειγμα άσκησης, ταπείνωσης και υπομονής.

ε) Ενώ όμως ο χαρισματικός Γέροντας ήταν προσανατολισμένος προς τη μέλλουσα βασιλεία και δόξα, ζούσε ταυτόχρονα χριστιανοπρεπώς το παρόν. Πολιτευόταν στον ουρανό, αλλά διέτριβε στη γη. Δεν απέφευγε την πραγματικότητα και δεν αναζητούσε ένα φαντασικό τεχνητό παράδεισο, αλλά με συνέπεια και ευθύνη ενδιαφερόταν για τη διαμόρφωση ενός δίκαιου παρόντος. Θα αναφερθεί μόνο ένα παράδειγμα σχετικό με τους φόρους προς το κράτος.

στ) Ρωτήθηκε κάποτε: «Γέροντα, όταν αγοράζουμε κάτι για το μοναστήρι, μερικοί δεν δέχονται να μας κόψουν τιμολόγιο. Τι να κάνουμε;». Και απάντησε: «Τιμολόγια να σας κόβουν πάντοτε και εσείς να κόψετε τις απαιτήσεις σας. Να περιορίσετε τις ανάγκες σας και να φτιάχνετε μόνον ό,τι είναι απαραίτητο. Εγώ έτσι θα έκανα. Θα τα στείλη ο Θεός. Αν εμείς οι μοναχοί ζητάμε να μη μας κόβουν τιμολόγια, κάνουμε και τους άλλους να αμαρτάνουν. Λένε: 'Αφού έτσι κάνουν τα μοναστήρια...'. Αν εμείς που θέλουμε να τηρήσουμε τις εντολές, κινούμαστε έτσι, ξέρετε πόσο σκανδαλίζουμε; 'Τω τον φόρον τον φόρον', λέει η Γραφή. Εγώ, όταν στέλνω γράμμα όχι με το ταχυδρομείο αλλά με άνθρωπο, πάλι βάζω τα γραμματόσημα. Οι κοσμικοί δικαιολογούν τον εαυτό τους, αλλά και τα μοναστήρια, αν κινούνται έτσι, δεν έχουν ειλικρίνεια και πάει το Ευαγγέλιο στην άκρη... Όταν για κάποιο λόγο δεν σας κόβουν τιμολόγια, να το θεωρήτε ζημιά πνευματική».

ζ) Άλλη φορά ρωτήθηκε: «Κάποιος μάστορας, Γέροντα, ζήτησε να τον απολύσουμε από την δουλειά, να μπη στο Ταμείο Ανεργίας και να συνεχίση να δουλεύη σ' εμάς». Και απάντησε: «Όχι, βρε παιδί, δεν είναι σωστό! Λίγη συνείδηση να έχη κανείς, δεν το κάνει αυτό! Δεν ταιριάζει σε μοναστήρι να κάνη τέτοιο πράγμα! Προτιμότερο είναι, και ανάγκη να έχη το μοναστήρι, να τον πληρώση διπλό μισθό, για να μην το κάνη. Τόσο βαρύ είναι! Η ευλογία φέρνει ευλογία και η αδικία φέρνει

την καταστροφή».

Αν όλοι είχαν έντονο το αίσθημα της κοινωνικής ευθύνης, όπως ο σοφός Γέροντας, η οικονομική κρίση θα ήταν ίσως ηπιότερη και τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα δεν θα υπέφεραν

.
Γράφει ο π.Β.Καλλιακμάνης